

пламъка на благородното си умственнохвърканье той искаше да работи, да види, да са учи. Отхраненъ и порасълъ бѣше той по брѣговетѣ на морето, въ което сж кѣпѣше всѣки день и по вълнитѣ на което много пѣти той са впушаше съ другаритѣ си, като имъ служаше за кормчий. Сърдце му тегляше да стане морякъ. Много пѣти той бѣше казвалъ това.

Бащата искаше много да отклони дѣтето си отъ туй поприще, по което вече бѣше отишълъ единъ отъ неговитѣ синове. Едно подиръ друго той го завежда ту при столари, ту при зидари, ту при стѣклари, та тѣй дано разбере какъвъ занаятъ ще бжде при сърдце сину. Во всички тѣзи занаети В. Франклинь образуваше таквъзъ прилѣжно вникванье, по което са отличавахе во всичко.

Скоро Франклинь са научи какъ да работи съ съчивата на различнитѣ занаети и то само отъ гледанье. Придоби умѣянъето какъ да прави твърдѣ искусно малки нѣкои направи, домашни потребици; той си купи потребнитѣ за това съчива. Бащата са рѣши да го направи ножарь. За да са опита той настани Вениамина при двоеродния си братъ Самуила Франклина. Самуилъ бѣше са училъ на този занаятъ въ Лондонъ, и отъ тамъ бѣше са върнѣлъ да живѣе и да са поминува въ Бостонъ. Масторѣтъ ножарь за да изучи момчето поиска толкозъ пари, които сж видѣхъ твърдѣ много на бащата и той трѣбаше да са откаже отъ своя кроежъ. В. Франклину са никакъ не нажали. Той са залови скоро на занаятъ, за който имаше и присърдце и каджърность.